

Това е нова рубрика на в. „Застраховател прес“, която води директорът на вестника ПЕТЪР АНДАСАРОВ. В нея ще ви срещаме с ръководители и отговорни специалисти от

застрахователните и осигурителните дружества през близкото минало.

Днес ви предлагаме интервю с ХРИСТО ПЕЧЕНЯКОВ.

Христо Печеняков

РАДВАМ СЕ НА ЖИВОТА И ГЛЕДАМ ФИЛОСОФСКИ НА НЕЩАТА ОКОЛО МЕН

- От последния календарен ден на 2003 година живеете извън застрахователната общност и затова най-напред ще ви попитам липсва ли ви тя?

- След 36 години стаж в застраховането, почти целият ми съзнателен трудов живот премина с тази професия и на въпроса ви ще отговоря така: „В минало време професията на застраховател ми липсва, но в сегашното време - не!“ Кой както иска да го разбира!

- **Ще си послужи с думи на професионалисти - застрахователи, които ви характеризира като един от най-добрите специалисти най-вече по автомобилно застраховане. Те важат за вас и днес. Трудно ли ви беше да се разделите с професията си, тоест с работата си?**

- Дано наистина има такива и днес, които да мислят още така за мен. Не съм много сигурен в това, особено като имам предвид сега действащата нормативна уредба и начина на работа, касаещи автомобилното застраховане. Като на всеки нормален човек, който не може да се раздели с работата си, която обича, работил е само нея и няма да работи друга, и на мен ми бе трудно да я напусна.

Казах обаче, че не съжалявам за нищо.

- **Значи и с вас се случи това, което става с всеки човек в България - слезе ли от коня - вече не го забелязват като бегач по пистите и участник в състезанието. А в повечето случаи потъва в забрава. Как преживяхте мига, когато затворихте вратата след себе си и „Гаранционен фонд - Задължително застраховане“ остана зад гърба ви?**

- Доста образно и литературно се изразявате, но въпросът е основателен и в него има много истина. Фактът обаче, че от в. „Застраховател прес“ сте се сетили за мен, ме кара да мисля, че не съм съвсем забравен.

Всеки един ден от тези 36 години работа в застраховането ми е носил много удовлетворение, радост и успехи. Имал съм много добри приятели и колеги, с които заедно сме преодолявали трудностите и предизвикателствата при създаването на нови структури и редицата промени в нормативни уредби и закони в автомобилното застраховане.

Имал съм и други колеги и „приятели“, за които няма да кажа нищо, защото вече съм ги забравил.

А за това как съм преживял мига, в който затворих вратата на Гаранционен фонд след себе си - ами, преживях го, но без да счупя вратата, макар че в онзи момент много ми се искаше да сторя това.

- **Нека се върнем малко назад във времето, когато положихте основите и започнахте изграждането на една много важна институция - „Гаранционен фонд - Задължително застраховане“. С какви чувства се връщате към тези години, когато пос-**

ветихте всичките си сили, знания и опит за създаването на една стабилна, високофункционална институция?

- Връщам се към тези години с чувство на голямо удовлетворение. Вижте, вие насочвате въпросите си само към основаването и изграждането на „Гаранционен фонд - Задължително застраховане“, но аз със същите чувства се връщам към годините след 1967 г., когато като инспектор в Софийски градски клон, под ръководството на Атанас Цонков, създадохме условия и проведохме първата задължителна застраховка на имуществата на държавните предприятия, след това в ЦУ на ДЗИ и като зам.-директор на Софийски градски клон на ДЗИ работих по автомобилно и имуществено застраховане по нови условия и наредби.

Тук трябва да отбележа, че Софийски градски клон тогава беше ковачница на кадри в застраховането и който е преминал през него с всичките трудности тогава и с огромния по обем работа, знае за какво говоря и ако още работи в сферата на застраховането - ще ме разбере!

Така че не ми беше особено трудно при създаването и изграждането на тази нова институция с подчертано социална функция в застраховането, каквато е Гаранционният фонд.

След 1991 г. отново в ЦУ на ДЗИ, като ръководител сектор, работих по създаването на първите условия по доброволното автомобилно застраховане, а впоследствие ги прилагам на практика като директор на ДЗИ, клон „Автомобилно застраховане“.

- **Във в. „Застраховател“ многократно сме отбелязвали, че вие като председател на УС, а после и като изпълнителен директор на фонда бяхте прецизен в работата си, грижовен към всички от екипа и перфектен негов стопанин. Как и с какви средства можеше тогава да се постигне такава репутация?**

- Благодаря на в-к „Застраховател“ за това, че в онези години следеше отблизо и отразяваше коректно нашата

работа по изграждане на Гаранционния фонд, трудностите, които преодоляхме, и успехите, които постигнахме.

Всичко това беше резултат от професионализма и упорития труд на всички от екипа, който създадох и с който работих тогава. Също и с помощта и разбирането на членовете на Управителния съвет на фонда, с който компетентно и бързо решавахме възникналите проблеми.

- **Сега, малко отдалечен от трудовото си време, бихте ли казали, че сте реализирали целта, с която бе създаден „Гаранционен фонд - Задължително застраховане“? И осъществихте ли своите лични амбиции?**

- Определено, да! Гаранционният фонд беше структуриран, заработи добре, натрупаха се финансови средства и в доста кратки срокове започна да изпълнява своите социални функции в автомобилното застраховане.

В това се изразяваха и моите лични амбиции и аз ги осъществих.

- **Най-големият успех, който потсигнахте с екипа си за „ГФ - Задължително застраховане“? Дали един от тях не бе обявяването от вас и определена чрез заповед на Дирекцията за застрахователен надзор на 2001 година за нулева по отношение на вноските от застрахователните дружества?**

- Най-големият успех, който постигнах с екипа си в ГФ, бе това, че бяхме наистина сплотени в работата си и приятели извън нея.

По отношение на вноските от застрахователните дружества към фонда за 2001 г. мога да кажа само, че в резултат на добрите резултати и набраните финансови средства от приходите в него, със свое решение УС предложи на Дирекцията за застрахователен надзор да бъдат освободени застрахователните дружества от задължителните вноски към фонда за 2001 г.

Освен това трябва да припомним, че дотогава всяка година намалявахме процента на отчисленията на задължителните вноски към фонда. С това целяхме единствено да

помогнем на нашите колеги от застрахователните дружества в тяхната трудна дейност по сключването на договорите по задължителната застраховка „Гаранционен фонд - Задължително застраховане“! Да ги подпомогнем в конкуренцията между тях, за да насочат повече усилия и средства за превантивната дейност по автомобилно застраховане.

- **Най-хубавото нещо, което преживяхте през онези години?**

- Съвместната ми работа с екипа на фонда и личното ми удовлетворение от тяхното отношение към мен като темен ръководител.

- **А най-горчивият хап, който някои или съдбата ви поднесоха? Мен все ми се струва, че той е свързан с безпрецедентния случай, когато само за един месец бяхте...Нека ви го припомним - със заповед 965 от 29 декември 2002 год. тогавашният министър на финансите Милен Велчев ви назначи за председател на УС на фонда за нови 3 години, тоест за втори мандат, а на 31 януари с нова (една и съща) заповед пак на министър Милен Велчев бе прекратен договърът с вас като председател на УС на фонда и на ваше място бе назначен г-н Милети Младенов, без да бъдат посочени мотиви за освобождаването ви. Това ли е наистина най-горчивият хап, който трябваше да преглътнете, г-н Печеняков?**

- То беше отдавна, но си спомням, че наистина не ми бяха посочени никакви мотиви за това решение на ръководството на Министерство на финансите. Опитах се да ме убедят, че ръководните постове се заемат временно и че с политическо решение отгоре на това място трябва да се назначи човек, на който предстои пенсиониране и те следва да се съобразят с него.

За мен това беше пълен абсурд, но в интерес на истината трябва да кажа, че в договора ми наистина имаше клауза за неговото прекратяване с предизвестие по всяко време от страна на възложителя. Но това беше направено много некоректно и аз се изправих пред поредното предизвикателство в моя живот.

- **По времето на управлението ви на „ГФ - Задължително застраховане“ имахте одобрението и подкрепата на повечето застрахователи, които ви бяха признателни за честната ви и усърдна работа и за лоялното и принципното ви отношение към тях и към задълженията си. Но когато трябваше някой да ви предложи подходящо и заслужено място и да се върнете в застраховането, ви връхлетя сянката на безразличието и мълчанието. Какви чувства предизвика това отношение, все пак имахте и добри приятели, а и колеги, които ви ценяха като професионалист-застраховател...**

- Мисля, че на този въпрос не следва, а и не искам аз да давам отговор. Нека тези, за които ме питате, да си отговорят сами, ако могат.

- **Вие изградихте „ГФ - Задължително застраховане“. Съвпада ли вашата представа за него с образа му и дейността, която извършва днес. Коя е неговата идеална, необходима структура според вас?**

- През 1997 г., когато изградихме Гаранционния фонд при спазване на действащия Закон за застраховането, структурата и дейността му бяха такива, каквито трябваше да бъдат.

Всички наши идеи и представата ми как да работим тогава бяха осъществени. Създадохме методика за оценка, определяне и изплащане на обезщетения за повреди по МПС, която се ползваше от много застрахователни дружества в тяхната дейност по автомобилно застраховане.

Вече повече от 4 години не съм участник в промените, които претърпя в структурно и административно отношение фондът, но следя във вашия вестник какво се случва там и какви са промените в неговото ръководство и дейност. Не съм очарован много и считам, че Гаранционният фонд е натоварен с много неприсъщи за него функции, които изместват същността и целите, за които беше създаден, и затормозват неговата работа днес.

Това обаче си е мое лично мнение.

- **Бяхте от най-големите привърженици и най-верните приятели на в. „Застраховател“, вече с името „Застраховател прес“. Продължавате ли да го четете и какво е за вас той?**

- Да - продължавам да го чета, но може би вече малко по-непрофесионално и само определени неща, които все още ме интересуват. За мен този вестник наистина беше верен приятел, тъй като аз съм с него от първия му брой, а дори и на неговия предшественик - „Застрахователни вести“ в Софийски градски клон на ДЗИ.

- **Къде сте сега, г-н Печеняков, и с какво се занимавате?**

- Радвам се на живота и гледам философски на нещата, които се случват около мен. Никой не ме е питал дали искам да се раждам! Никой няма да ме пита дали искам да умра! Затова живея живота си така, както аз искам, без да питам никого. Такъв ми е характерът и нямам никакво намерение да го променям.

- **Какво е днешното ваше послание към застрахователите на българския застрахователен пазар? Какво ще им пожелаете?**

- Желая им здраве и успехи. Да се справят с всички трудности и предизвикателства, които предстоят в развитието на българския застрахователен пазар. А те никак няма да бъдат малки!